

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantivm**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Lectio 9. Pro eodem die Circumcisionis Domini, sive pro anni infœlicis
Exordio. Deus misereatur nostri, ut benedictat nobis, illuminet vultum
suum super nos, & misereatur nostri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

speciem limpide potuit intueri in Christi resurrectione, & æterna frui benedictione. Hanc igitur benedictionem quam Anna & Simeon à Domino impetrarunt, Luc. 2. viduis & senioribus toto corde exopto, ut det eis Dominus postremam vite suæ partem sic ejus obsequio dicare, ut tandem in mereantur in pacemitti, & brachiis amoris Christum complectendo cygneum illud felix occurrere: *Nunc dimittis Domine, erum tuum in pace, ac tandem in cælis perennante gaudere benedictione.* Veniant ergo cum Anna vidua, veniant seniores cum Simeone, & Christum parvulum adorent, illique canos suos offerant. Imo offerant vitam & mortem cum plenissima resignatione & charitate; cruoretq; circumcisi pueri aspergant canos suos & purparent eos rubicundo hoc lanice, quia virtute illius omnis in nos promanant benedictio.

6. Sacerdotibus & Dei Ministris.

Sexta benedictio concernit Sacerdotes & Ministros Dei. Hi illam optamus benedictionem: *Benedictio illius qui apparuit in nube, sit super verticem Nazarei inter fratres suos.* Deut. 33. Quam sunt Nazarei inter fratres, nisi Sacerdotes? Nazareus, id est, segregatus, consecratus, cetonatus: hi ergo qui ad ministerium specialis Dei segregantur, consecrantur & cetonantur. Nazarei sunt; & à Christo in rubro Crucis manus protendente, summo Sacerdote & Nazareorum Principe, debent benedictionem postulare, ut sancti sint in omni conversatione, sicut Sanctus est is qui eos sanctificat. Meminerint in omni ministerio & conversatione se Nazareos esse, hoc est, consecratos & segregatos à plebe, ideoque præluere debere pietate & puritate. Meminerint coronæ sue, quæ dignitatis regni solum est, quam in Sacerdotio suo acceperunt à Christo Rege & Sacerdote, ut animum regium & excelsum, à terrenis avulsam, & ad cælestia elevatum exhibeant. Sint ipsi veri Ecclesiastici; hoc est, Matris Ecclesie primogeniti & speciales filii, fratrum curam habentes, eis exemplo vite sanctæ præcuntes. Sint vere de clero, hoc est, de sorte Domini. Hæc enim erit fors & benedictio eorum, si vere possint dicere, quod eis in sua ad statum Ecclesiasticum assumptione junctum est: *Dominus pars hereditatis meæ & calceæ mei tu es qui vestitus hereditatem meam mihi Psal. 118.*

Apprope ad Christum.

Oscero igitur te, Domine, cum in manibus tuis sit salus nostra, respice nos favore gratiæ tuæ, ut læti serviamus tibi. Et cum à te solo in populum benedictio possit promanare; illam impertire pueris, ut crescant ætate & pietate; illam impertire juvenibus & adolescentibus, ut tibi serviant in castitate; illam impertire adolescentibus, ut meminerint faciæ pectoralis suæ & cordis munditia; illam impertire conjugatis, ut vivant in justitia & mutua dilectione proleque alant in Dei timore; impertire illam viduis & senioribus, ut colant sincerè in ultima sua ætate; illam impertire Sacerdotibus tuis & Ministris, ut immaculati sint in omni conversatione, aliique novèrunt prædicare face

ardentis zeli, face pietatis & doctrinæ; sicque cum populus sibi commisit salutem assequi, & æternum te benedicere.

EODEM FESTO.

Deum misereatur nostri, & benedicat nobis, &c. Psal. 66.

Praxim optimam docebat S. Chrysostr. populum Antiochenum, ad feliciter annum novum auspiciandum, quæ etiam non sine fructu plebi cuilibet à Pastoribus & verbis divini Præconibus brevi sermone proponi poterit. Ubi annum, inquit, expleum videris, gratias age Deo, qui te ad hanc, annorum circuitum perduxit. Exstimula cor tuum, & totum vitæ tuæ tempus tecum reputa, tecum ad hunc modum verba facito: Dies avolant, & prætereunt; anni finiuntur, magnam vitæ nostræ partem consecimus; quid boni à nobis factum est? Judicium Dei præ fortibus est, & reliquum vitæ tempus ad senectutem vergit. Hæc in annorum revolutionibus revolve. Hæc porro verba aliquot Monita continent ad felicis anni auspiciam apta; quæ ordine quodâ in particulari hic breviter explicabimus.

LECT. 9. Pro felicis exordio anni monita continet.

Primo igitur agende sunt gratiæ Deo pro præterito, quod feliciter ad ætatem istam incolumes nos perduxit. Neque hic exiguum est Dei beneficium; plerique enim infelicitate sunt abrepti, nos autem benignitate sua conservare dignatus est, ut ad meliora stimulum nobis subijceret. Certè singulis momentis ab eo pendemus, & eius fruimur favore & bonitate. Vitæ nostræ flamen & filum in manu ejus est: abrumperet illud posset, dum infelici in statu agimus, dum adhuc ordimur telam, posset illum succidere nostro malo: attendamus ergo nobis, nec simus ingrati illi, à quo tota nostra pendet felicitas, fides, gloria. Dicimus cum humilitate & gratitudine: *Ego autem speravi in te Domine: dixi, Deus meus es tu, in manibus tuis spes mea.* Psal. 50. Alia habet lectio: *In manibus tuis tempora meæ.* Anni, menses, dies, horæ nostræ in manibus Domini, immo æternitas nostra, & fors perennis felicitatis vel infelicitatis; illas ergo manus frequenter respiciamus oculo humilitatis & pietatis. Solebant Antiqui primo & ultimo die anni, Fortunæ tanquam Deæ, à qua omnia negotia feliciter vel infelicitate dirigi existimabant, mensam instruere, & ei sacrificare: ut Deam illam sibi toto anni ineuntes decursu conciliarent, & pro anno elapso gratias agerent. Unde, quia Israelitæ quidam hunc motum Gentilium imitabantur, gravissime eos reprehendit Dominus: *Va qui ponitis Fortunam mensam, & libatu super eam, qui Dominum dereliquistis, & oblitistis mensam sanctam meam.* Isa. 65. In quem locum sic ait S. Hieron. *Est in cunctis urbibus, & maxime in Ægypto, idololatria veteris consuetudo, ut ultimo die anni ponant mensam referentem variis generis epulis, vel præteriti anni vel futuri fertilitatem aspicimus.*

1. Monit. Deo agende gratiæ pro præterito.

hoc autem faciunt Israelita. omnium simulacrorum portenta venerantes. Et fortasse etiam inde manavit consuetudo quorundam Christianorum, qui ultimo die aequae ac primo convivia inveniunt, ut praeteriti anni felicitatem laetitia terminent, & novi prosperitatem auspiciunt & apprecentur. Hac quidem non adeo reprobandus, si modestia & temperantia Christiana his in conviviis observetur, & sollicitas non a Fortuna tanquam Dea sed a Deo & eius providentia, quae fortunam omnem regit, expectetur. Magis autem commendamus, ut primo die anni, annorum & saeculorum Regi gratias agamus. per sacram Synaxin & mensam, per sacrificium gratissimum, per quod omnis nostra felicitas est aspicanda & terminanda. Hoc scilicet pio & grato animo praestant veri Christiani.

2. *Recogitandum tempus praeteritum quomodo impensum.*
2. Reg. 14.

Secundo, non solum gratiae agenda sunt pro beneficiis perceptis, sed etiam in memoriam revocandi sunt dies & menses anni praeteriti male impensideris, quomodo gratia Dei illis fueris, quomodo vocationi satisfeceris. *Omnis quasi aqua delabitur super terram, & sicut unda unda, sic dies diem protrudit.* Sed ad abyssum non pauci fluunt, cum ad vitam fontem deberent refluerere.

Quid.

Nec quae praeterit, rursum revocabitur unda; Nec quae praeterit, hora redire potest.

Simile.

Melior certe vitae portio multis ipanis & vacua praeterfuit; deterit succedit, nec prospiciunt. Magna pars elabitur male agentibus, maxima nihil agentibus, penes tota aliud agentibus. Sicut vinum & dolio effluens feces residuas facit, sicut totrens fordes relinquit, sicut candelae extinctae foetorem parit, sic faeces peccati, fordes animae, remorsus conscientiae, foetor prioris vitae apparet & sentitur in fine, non sine dolore, & frustra tunc inelamatur.

4. *Ps. 4.*

Omnis praeteritior referat si tuppiter annos!
Dicimus ergo unicuique, quod olim Angelus Esdrae: *Pondera pondus ignis, mensura statum venti, revoca diem quae praeterit.* Ingre diatur unusquisque ad cor, dum adhuc tempus est, dum nobis benignitate divina annus: & ponderando ignem divini amoris, ignemque aeternae damnationis, simulque breviter vitam considerando, quae non est nisi status venti, conetur revocare menses & dies praeteritos vanè vel impiè impensos, sic prospere poterit aspicari novos.

3. *Faciedum propositum non revolvendum ad mala antiqua.*
Iud. 16.

Tertio, pro futuro, forte planè proposito obfirmandus est animus, ut ad priores offensas non recurrat, sed ad meliora potius tendat. Sed heu! tota ferè vita nostra in propositis inanibus fluit. Cum Sampson caeco eandem molam semper vertimus in circuitu, eandemque viam imus & credimus. Volvuntur anni, & in illis ac cum illis magnis involvitur, sicut in labyrintho agimus, quo magis progredimur, magis intricamur. Similes quoque sumus ostio, quod in cardine volvitur continuo, sed non egreditur, sic & nos in vitiis nostris & imperfe-

ctionibus volvitur, & volentes egredi, iterum involvitur. Hoc tamen scire debemus, parum esse proponere, & continuo proposita pie renovare, sed nihil ad effectum deducere. Infernus, ut dici solet, plenus est bonis propositis; sed caelum plenum bonis operibus, & non nisi illis & efficaci illorum voluntate acquiritur. Quid igitur?

Quarto, invocanda est cum humilitate & fervore gratia & benedictio Dei, ut dignetur per illum propositum melioris vitae, in nobis firmare & radicare. Invocandum & auxilium Matris Dei, & Angeli nostri, qui jam quasi de novo, anno sese revolvente renovante, curam nostri suscipit, renovatque tutelam, si voluntatem renovemus, cor & conscientiam. Dicamus ergo: *Benedicis Domine corona anni benignitatis tua.* Quali dicat unusquisque fidelis: *Ecce Domine coronam tui anni praeteriti, & tua benignitate adimpleta est, & consummata corona ista, qui filium illum, dum adhuc ordires, poteras succidere, & de mane usque ad vesperam me finire. Novam vero anni huius iterare coronam necesse est & nequeo sine benignitate tua, non valco eam pro te clare sine gratia tua. Ergo tu qui es semper is qui est, cuius anni non deficiunt, in te fluentes annos nostros & tempora reges & tempora, benedictione tua illa prosequere, ut dum mutamur de anno in annum, de mense in mensem, de die in diem, non mutemur in te, sed firmiter adhaereamus tibi, qui aeternus es, ut aeternitatis tuae immutabilis tandem plenè valeamus esse consortes, in illa scilicet civitate Ierusalem, cuius participatio est in idipsum.*

4. *Ad propositum perficiendum gratia Dei invocanda.*
Ps. 64.

Isa. 38.

Ps. 64.

S. Augustinus ad hanc aeternitatem Dei participandam aspirare nos docet explicans illud, *Ierusalem quae edificatur in civitas, cuius participatio eius in idipsum.* Ubi eleganter sic dicit: *Frates qui quis erigit aciem mentis, videat quid est in idipsum. Idipsum quomodo dicam, nisi idipsum? Frates, si potestis, intelligite quid est idipsum. Nam & ego quicquid aliud dixerò, non dico idipsum: contendimus tamen quibusdam vicinibus verborum & significationum, perducere infirmitatem mentis ad cogitandum idipsum. Quid est idipsum? Quod semper eodem modo est quod non modo aliud, & modo aliud est. Quid est ergo idipsum, nisi quod est. Quid est quod est? Quod aeternum est. Nam quod semper aliter & aliter est, non est, quia non manet. Non omnino non est, sed non summa est. Et quod est quod est, nisi ille qui Moysi dicit: *Ego sum, qui sum? Dices filius Israel: Qui est, misit me ad vos.* Ecce idipsum. Non potes capere, multum est intelligere, multum est apprehendere. Haec ibi hac de re Augustinus, qui & paulo post profectur fermonem de mutabilitate nostra in annis & diebus, & de immutabilitate Dei explicans illud: *Mutabimur, tu autem idem ipse es: Et anni tui non deficient.* Ecce, inquit, idipsum, cuius anni non deficient? Nec stant omnino. Nam & qui venerunt, iam*

Exod. 3.

Ps. 101.

jam non sunt, & qui futuri sunt, nondum sunt. Jam illi defecerunt, & illi defecturi veniunt sunt. In hoc ipso uno die, Fratres, ecce modo quod loquimur, in momento est: praeteritae horae transierunt, futurae nondum venerunt, & cum venerint, transibunt & deficient. Qui sunt anni non deficiunt, nisi qui rant? Si ergo ibi anni stant, & ipsi anni qui stant, unus annus est, & ipse unus annus qui stat, unus dies est, quia ipse unus dies nec ortum habere nec occasum, nec inchoat ab hesterno, nec excluditur a crastino, sed stat semper ille dies. Et quod vis vocas illum diem? Si vis anni sunt, si vis dies est, quodcumque cogitaveris, stat tamen: illius stabilitatis participes est illa civitas, cui participatio est in idipsum. Hactenus Augusti.

Quintō itaque monemus, ut cum de anno in annum progredimur, & agnatum nobis mutabilitatem, tum in aetate & tempore, tum in corpore, tum in corporis diversae conditione, tum etiam in animi varia affectione agnoscere cogimur, mentem serio ad aeternitatis considerationem & amorem convertamus. Ibi omnia stabilia, omnia firma, in eo qui semper idem est, in eo qui idipsum est. Ad hanc aeternitatem & divinae stabilitatis participationem contendere nos vult Christus Dominus, & propterea ad nos venit, mutabilitateque & miseriae humane in assumptione carnis se subiecit, ut suae immutabilitatis nos tandem faceret participes & beatitudinis. *Natus est nobis in voluntate temporis, ut nos perduceret ad aeternitatem Patri,* inquit S. Augustinus serm. 13. de temp. Rogandus igitur est humillime per annos benignitatis suae, quos hic nobiscum dignatus est agere ter denos, coronam dierum sibi a Patre constitutorum in hac mortali vita sic adimplens, ut per illam coronam; annorum nostrorum coronae benedicat, sique anni nostri ab eius annis, mensis nostri ab eius mensibus, diesque & horae nostrae ab eius diebus & horis dirigantur, & benedictionem participant; donec tandem pertingamus ad mensuram illam perfectam aetatis plenitudinis Christi, & occurramus in virum perfectum. Rogandus est, ut per pueritiam suam & infantiam veram in nobis renovet innocentiam, ut sine dolo quasi modo geniti infantes lac gratiae avidè concupiscamus; nec amplius de illorum numero contemnamur, de quibus Propheta dicit: *innocentes maculae quasi lac sugunt.* Hoc de illis verum est, qui saeculi huius cupiditatibus amaris inhiant, quasi suavitatem lactis perciperent; sed postmodum amaritudinem & salcedinem experiri coguntur, non solum per variam conscientiae remordentis alterationem, sed etiam per aeternam suam, in qua vel unicam aequè guttam cum Epulone ad refrigerium expectent. Sed in aeternum eam non reperirent, quia tempore opportuno lac gratiae, vinumque charitatis, aquam vitae oblatam respuerunt.

Haec porro omnia, quae requiramus ad felicitatis anni auspicia jacienda, insinuata videntur, & quodam compendio comprehensa in illo & secum orationes docet rex & Propheta, *Deus miseratus nostri, & benedicat nobis illuminet vultum suum super nos. & miseratur nostri: Ut cognoscamus in certam vitam tuam, in omnibus gentibus salutem tuam.* Deus miseratur nostri pro tempore praeterito & male impensis: & benedicat nobis pro praesenti, ut feliciter proponamus meliorem inchoare vitam: illuminet vultum suum super nos pro futuro, ut firmum propositum exequamur, & veri luminis participes videamus quae agenda sunt, & ad ea perficienda convalere amemus. Et miseratur herum nostri, tam pro praeterito atque praesenti, quam pro futuro; quia in omni & pro omni tempore eius misericordia debet in nobis elucere. Debet enim praeterire, comitari, subsequi. *Misericordiam suam praeviam me. Et alibi: Misericordiam suam subsequetur me omnibus diebus vitae meae.* Denique in praedictis Prophetarum verbis tota Sanctissima Trinitas indicatur, cuius ope & gratia omnia nostra diriguntur. Dum enim dicit: *Deus miseratur,* ecce Pater. Dum addit: *Et benedicat nobis,* ecce Filius. Dum adjicit: *illuminet vultum suum super nos,* ecce Spiritus Sanctus. Dum repetitur: *Et miseratur nostri,* indicatur tota Unitas & simul Trinitas, Pater, Filius, & Spiritus Sanctus. Quod in fine eiusdem Psalmi specialius designatur, dum dicit: *Benedicat nos Deus, Deus noster, benedicat nos Deus, & manus eius omnes fines terra.* Benedicat nos Deus, ecce Pater: Deus noster, ecce Filius, qui carnem pro nobis assumens specialiter Deus noster factus est: Benedicat nos Deus, ecce Spiritus Sanctus. Nomen ergo Dei ter repetitum Trinitas est significandum; à qua omnis promanant benedictio. Tandemque additur: *Et manus eius omnes fines terra,* nondicit, metuant eos in plurali, sed eum in singulari, ut unitas essentiae designetur.

re nos docet rex & Propheta, *Deus miseratus nostri, & benedicat nobis illuminet vultum suum super nos. & miseratur nostri: Ut cognoscamus in certam vitam tuam, in omnibus gentibus salutem tuam.* Deus miseratur nostri pro tempore praeterito & male impensis: & benedicat nobis pro praesenti, ut feliciter proponamus meliorem inchoare vitam: illuminet vultum suum super nos pro futuro, ut firmum propositum exequamur, & veri luminis participes videamus quae agenda sunt, & ad ea perficienda convalere amemus. Et miseratur herum nostri, tam pro praeterito atque praesenti, quam pro futuro; quia in omni & pro omni tempore eius misericordia debet in nobis elucere. Debet enim praeterire, comitari, subsequi. *Misericordiam suam praeviam me. Et alibi: Misericordiam suam subsequetur me omnibus diebus vitae meae.* Denique in praedictis Prophetarum verbis tota Sanctissima Trinitas indicatur, cuius ope & gratia omnia nostra diriguntur. Dum enim dicit: *Deus miseratur,* ecce Pater. Dum addit: *Et benedicat nobis,* ecce Filius. Dum adjicit: *illuminet vultum suum super nos,* ecce Spiritus Sanctus. Dum repetitur: *Et miseratur nostri,* indicatur tota Unitas & simul Trinitas, Pater, Filius, & Spiritus Sanctus. Quod in fine eiusdem Psalmi specialius designatur, dum dicit: *Benedicat nos Deus, Deus noster, benedicat nos Deus, & manus eius omnes fines terra.* Benedicat nos Deus, ecce Pater: Deus noster, ecce Filius, qui carnem pro nobis assumens specialiter Deus noster factus est: Benedicat nos Deus, ecce Spiritus Sanctus. Nomen ergo Dei ter repetitum Trinitas est significandum; à qua omnis promanant benedictio. Tandemque additur: *Et manus eius omnes fines terra,* nondicit, metuant eos in plurali, sed eum in singulari, ut unitas essentiae designetur.

Sed ad quem finem omnis ista benedictio petitur & repetitur? Utique non ad alium, quam ut cognoscamus in via haec tenebrosa circuitus & anfractus varios habente, veram vitam, viam salutis & vitae. Ut benedictione & lumine divino praeviente, non nimis desistamus ad dextram per praesumptionem & nimiam de salute confidentiam; neque nimis ergamus ad sinistram per timorem anxium cum pusillanimitate & diffidentia conjunctum; neque ambulemus in circuitu per latam saeculi viam: sed breviorē & securiorē sectandō semitam, tandem mereamur videre salutem Dei, hic per gratiam, in futuro per gloriam, eius divinitate & humanitate in aeternum perfruentes.

Tā, o Domine Jesu, fac ut pro eosdē pro praeteritis tuis beneficiis gratias respondere valeamus, omnemque proficitatem nostram, sive in temporalibus, sive in spiritualibus, agnoscamus perfecta fide a te solo dependere. Redue quoque nobis in memoriam cum amaritudine annos, menses, diesque nostros contra honorem tuum impensos, ut possimus per poenitentiam eos revocare, & maculas

Psal. 66.

Psal. 58.

Conclusio. Commemoratione ad Christum.

204
culas in illis contrahas lacrymis cordis obliterare, ne sero nimis cogamur pro illis in vanum ingemiscere & plorare. Propositum vero perfectioris vite & emendationis nostrae sic radica in nobis, ut non sit inlar folii, aut floris, levi tentationis vento mox decidens; aut inlar vineae, quae prima pruina laeditur in suo flore. Adjuva ad excidendas omnes occasiones ad reiteranda peccata nos illectantes. Adjuva ad disimpenda omnia vincula, omniaque iustitias fumeras, in mortem animae denuo nos pertrahentes. Demique aeternitatis, cuius nos facere vis consortes, fac nos semper memores; ut dum alie infidit animo nostro, & illam prospicimus, ignorantia nostrae tempora despiciamus, & ad illam aspiremus, quae perennat beatitatem. Ita Domine benedic nobis, benedic annis mortalitatis nostrae: benedic coronae, quam continuo teximus tua benignitate; hoc obsecramus te humillime per factos annos pueritiae, adolescentiae, iuventutis & totius aetatis tuae. Rogamus per lacrymas, quas infans dedisti, per sanguinem, quem hodie sudisti, per circumcisionis dolores per nomen Jesu, nomen Salvatoris, quod pro felici nobis omnia à Patre accepisti, ut nunquam separemur à te, sed aeternum nobis sis Jesus & Salvator.

Exempla.

Imitandus est his anni initii Nobilis ille, Rolandus nomine, de quo in Chronicis PP. Dominicanorum. Hic cum diem quemdam festivi splendidi vesce, in epulis, iocis choreis, omnibusque oblectationibus cum amicis traduxisset, vespere in cor suum ingressus, & praeterita haec omnia se cum sero volvens, exclamat. Eheu! ubi nunc festum, quod egimus tibi diei totius laetitiae: ubi epulae & iocum ubi cetera omnia? Nimirum sicut hic dies, sic & reliqui tranfibunt, sicque omnis vita transcurreret, nihil post se relinquit, nisi aeternum poenitere. Dixit haec lectu sero, & sero dixit: nam exinde ad meliorem vitam exstimulatus, non distulit, sed postero die s. Dominici institutum, ut poenitentiam ageret, est adoratus, in quo sanctitate & doctrina celebris fuit. Qui ingredi voluerit ad cor novum auspicans annum, quique voluerit praeteriti anni dies revolvere, illos evolasse reperiet sine fructu, & multa cum vanitate: hoc ergo ei stimulum subiciat ad meliora, nisi sero nimis & aeternum vclit poenitere. Nec de die in diem proponat sine effectu; nam mors non infrequenter abruptum cum filo vitae inania proposita: ac multi annum subsequentem non sunt visuri, qui praesentem divino non impendunt obsequio. Cogitent hi, quid vellent scisse in hora mortis.
Audi & aliud exemplum ex S. Petro Damiano. Quidam primo die Januarii tempestate jactus, venerat Religionem ingredi, ut saluti suae certus convalesceret: sed è naufragio erutus votum solveret huius vitae amore contempit. Expleto anno, ipso primo die Januarii, dum cum aliis juvenibus discurreret, & choros duceret in scurrilibus cantilenis, subito lapis de caelo super eum cecidit, & obrivit. Sic in-

felix ille, qui mundum deserere noluit ulteroneu, amittit invitum; & fallacem carnis dulcedinem perdidit, quia amando carnem mentitus est veritati. Haec P. Damianus.

EODEM FESTO.

Eccce odor filii mei sicut odor agri pleni, cui benedixit Dominus. Gencl. 27.

In hortis terrestribus non inveniuntur flores hyberno tempore: at in Horto Nazareni, hoc est, Sponsi floridi, omni tempore inveniuntur, quia benedixit ei Dominus. Imo ipse est flos, qui hodierna die in media hyeme in acerrimo frigore exortus est; & mox inlar rosae antea clausae incipit aperiri, & ruborem pandere per sanguinis sui asperionem primam. Flos nimirum ipse est candidus & rubicundus, qui radius ardentibus caritatis jam sese expandit, & demonstrat ardorem interioreni rubore exteriori: simulque odorem gratissimum afflat peccatoribus, & piis omnibus, qui eum contemplantur. Hic est flos, de quo Propheta praedixerat Ezechiel: *Vir virga de radice Jesse, & flos de radice eius ascendet, & requiesces super eum spiritus Domini* Isa 10. Quod explicans Richardus de S. Vict. ait: Quid flos formosus? quid flos fragrantius? quid flos fructuosus? In flore mellificatio, ex flore fructificatio: ex flore favus & fructus, in favo mel & cera, in fructu potus & esca; imò in flore est medicina.

Hic flos Jesus factus est nobis medicina, ex illo mel, ex illo cera in ipso potus & esca. Medicina in redemptione, potus & esca in justificatione, mel & cera in glorificatione. Ex hac medicina sanitas incorruptibilitatis, ex eius esca refectio interna fœtietatis, ex ejusmodi potu ebrietas aeternae securitatis: de eius cera splendor summae claritatis, in ejus melle dulcor indeficientis felicitatis. Haec tenus ille. Ex quibus collige, quam bene Christus dicatur floridus & Nazareus, flos in infantia fragrantissimus, qui jam incipit fructum ferre redemptionis de spina circumcisionis, & postea omni ex parte in crucis roseto expansus, & perfecte rubens, maturissimum fructum proferet ejusdem consummatae redemptionis de spina acerbissima Passio-

nis. Semper itaque floret Hortus Nazareni. Hortus, ad quem ipse toties in Cantico Sponsam suam invitat ut flores calligat & lilia, quae nullo defunt tempore, sicut nec fructus. Ex illo Horto B. Dorothea media hyeme Theopulo Judica rosas promittit martyrio vicina, & mox eas misit à morte sua; ita ut earum odore & pulchritudine mox convertitus fuerit Theophilus ad fidem Nazareni, quam antea impugnabat & irridebat.

Ex eodem hortu prodierunt ille corollae ex liliis & rosas textae in media hyeme, symbolum virginitatis & martyrii praeferentes, quas Angelus detulit ad Ceciliam, quarum odore & specie Valerianus

LECTIO
Varios
flos in
frenam
offere.

Christus
flos.

Hortus
Christi
semper
floridus.
v. Sur.
s. Febr.

v. Vitam
S. Ceciliae
apud Ri-
bad vel
Swinum.